

- uznanie, że skutki przepisów, których nieważność stwierdzono, oraz jakiegokolwiek środka przyjętego w ich wykonaniu są ostateczne do czasu ich zastąpienia w rozsądnym terminie poprzez akty przyjęte zgodnie z traktatem stosownie do jego wykładni dokonanej w wyroku Trybunału;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności art. 1 pkt 1 oraz art. 4 pkt 4 w zakresie, w jakim dodaje on nowy art. 4b, rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1289/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wize podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu. Pośilkowo, w razie gdyby Trybunał uznał, że wyżej wymienione przepisy są nierozdzielnie związane z pozostałą częścią zaskarżonego rozporządzenia, Komisja wnosi o stwierdzenie nieważności całego rozporządzenia.

Komisja jest zdania, że wskazane przepisy są niezgodne z art. 290 i 291 TFUE w zakresie, w jakim przewidują one posługiwanie się aktami delegowanymi, gdyż odnośne akty delegowane nie uzupełniają ani nie zmieniają aktu ustawodawczego, lecz go wykonują.

(¹) Dz.U. L 347, s. 74.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 stycznia 2014 r. w sprawie T-134/12
Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT przeciwko Komisji, wniesione w dniu
4 marca 2014 r. przez Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT**

(Sprawa C-102/14 P)

(2014/C 135/30)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT, SA (przedstawiciel: M. Jiménez Perona, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie w całości wydanego przez Sąd (druga izba) w dniu 13 stycznia 2014 r. postanowienia w sprawie T-134/12, w którym uznał on skargę o stwierdzenie nieważności za niedopuszczalną;
- tytułem ewentualnym, uchylenie poszczególnych części tego postanowienia:
 - w zakresie dotyczącym pomocy otrzymanej przez projekty, które zostały wyliczone na pierwszej stronie skargi wszczynającej postępowanie w sprawie stwierdzenia nieważności;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *BeyWatch*;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *Indect*;
 - w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosków o odszkodowanie odnoszących się do innych projektów;
- odesłanie postanowienia w całości Sądowi, aby ten wydał rozstrzygnięcie co do istoty sprawy;
- tytułem ewentualnym, odesłanie Sądowi przynajmniej tych części postanowienia, które Trybunał uzna za właściwe, aby Sąd wydał w ich zakresie rozstrzygnięcie co do istoty sprawy;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania w niniejszej instancji oraz kosztów postępowania w sprawie T-134/12, która dotyczy tych samych zarzutów.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonym postanowieniu Sąd dopuścił się błędów dotyczących okoliczności faktycznych w ocenie dowodów ze względu na to, że nie uwzględnił on pewnych przedstawionych przez skarżącą w ramach skargi dowodów. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd pominął okoliczności faktyczne, pominięcia i dowody mające istotne znaczenie dla uzasadnienia tego postanowienia.

W postanowieniu tym Sąd dopuścił się naruszenia prawa w ocenie dowodów ze względu na to, że uznał, iż w rozpatrywanej sprawie zastosowanie znajduje jedynie art. 272 TFUE, nie zaś – art. 263 TFUE.

Ponadto Sąd dopuścił się w zaskarżonym postanowieniu naruszenia prawa ze względu na to, że nie przeanalizował okoliczności polegającej na tym, iż Komisja wprowadziła skarżącą w pierwszej instancji w błąd dając jej do zrozumienia, że noty debetowe stanowią wydany w ramach wykonywania przez nią jej uprawnień akt ostateczny, który jest zatem zaskarżalny. Sąd dopuścił się naruszenia zasady równości i niedyskryminacji, której został poświęcony art. 20 karty praw podstawowych Unii Europejskiej.

W postanowieniu tym Sąd dopuścił się naruszenia prawa w ocenie dowodów ze względu na to, że pominął okoliczności faktyczne, pominięcia i dowody, o których jest mowa w pierwszej części odwołania.

Sąd dopuścił się w zaskarżonym postanowieniu naruszenia prawa ze względu na brak uzasadnienia i brak jakiegokolwiek ustosunkowania się Komisji do znacznej części argumentów podniesionych przez skarżącą w skardze o stwierdzenie nieważności.

W zaskarżonym postanowieniu Sąd dopuścił się błędów dotyczących okoliczności faktycznych i naruszenia prawa w ocenie dowodów w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *BeyWatch*, co zagraża dalszemu prowadzeniu tego projektu. *Investigación y Desarrollo en Soluciones y Servicios IT, SA* wykazała, że skarga o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej jest zasadna i spełnione zostały określone w orzecznictwie wspólnotowym przesłanki jej złożenia.

W postanowieniu tym Sąd dopuścił się naruszenia prawa w ocenie dowodów w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosku o odszkodowanie odnoszącego się do projektu *Indect*, ze względu na to, że uznał, iż jedynym dopuszczalnym sposobem pociągnięcia Komisji do odpowiedzialności za brak uzasadnienia jest wniesienie skargi o stwierdzenie odpowiedzialności pozaumownej.

Sąd dopuścił się też w zaskarżonym postanowieniu naruszenia prawa w ocenie dowodów w zakresie dotyczącym niedopuszczalności wniosków o odszkodowanie odnoszących się do innych projektów ze względu na to, że rozszerzył on zakres swych kompetencji w taki sposób, jakby działał z urzędu.

Skarga wniesiona w dniu 10 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Królestwu Szwecji

(Sprawa C-114/14)

(2014/C 135/31)

Język postępowania: szwedzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Enegren, L. Lozano Palacios)

Strona pozwana: Królestwo Szwecji

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że Królestwo Szwecji w związku z tym, że nie zwolniło świadczenia usług pocztowych przez pocztę państwową oraz dostawy towarów z tymi usługami związanej z podatku od wartości dodanej, a także że nie zwolniło dostawy, za cenę równą wartości nominalnej, znaczków pocztowych ważnych w obrocie pocztowym na terytorium państwa z podatku od wartości dodanej uchybiło zobowiązaniom spoczywającym na nim na mocy art. 132 ust. 1 lit. a) i art. 135 ust. 1 lit. h) dyrektywa Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej;
- obciążenie Królestwa Szwecji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja Europejska wniosła skargę przeciwko Królestwu Szwecji zgodnie z art. 258 TFEU z następujących przyczyn.

Artykuł 132 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2006/112 stanowi, że państwa członkowskie zwolnią świadczenie usług pocztowych przez pocztę państwową oraz dostawę towarów z tymi usługami związaną z podatku od wartości dodanej.